

Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfântului Ioan Botezătorul

Îmi întăresc porțile ca să-Mi deschid și ca să intru în carte cu Botezătorul Meu Ioan, că are el dorire cerească și voiește să grăiască ție despre duhul umilinței, despre duhul răbdării sfinților, poporul Meu, căci omul se simte nedreptățit, nemulțumit, și se simte mare și are pretenții și uită, bietul de el, că nu e mai mare ca sfinții pe care-i am lângă Mine în cer pentru viața lor cea Mie trăită pe pământ. O, nu poate fi omul mai mare și mai de preț ca Ioan, Botezătorul Meu, sfântul pustnic pe care cerul l-a crescut de la pruncie și până la arătarea lui la Iordan, și nu l-a crescut cineva de pe pământ, și nu l-a îngrijit nimeni, decât cerul și locuitorii lui.

E sărbătoarea sfântului, botezătorului Ioan, așezată lângă ziua praznicului de Bobotează, poporul Meu. Stăm la masă cu el, la masă de cuvânt, fiule, căci la masa ta cu Mine vin oaspeți cerești îngerii și sfinții și își răcoresc ei duhul cel așteptător, prin cuvântul lor lângă cuvântul Meu când Eu cobor cu ei lângă tine ca să-Mi scriu în carte cuvântul. Am stat lângă tine cu praznic de Bobotează și cerul s-a bucurat de Mine și de tine și a trăit duh de mângâiere, tată. Eu i-am mângâiat pe cei veniți pe cale cu îngeri din cele patru vânturi la praznic de Bobotează, și sunt fericit în durerea Mea când văd cum vin mângâietori spre Mine și spre tine, ca să luăm unii de la alții mângâiere, tată, și mai ales cei din mijlocul tău zdrobiți sub sarcina Mea cea de azi. Să facem, dar, lucrarea cea din ziua aceasta de cuvânt sfânt și să rămână ea întocmită în carte. Amin.

O, sărbătoare pentru tine au așezat sfinții și părinții bisericii lângă praznicul de Bobotează, o, botezătorule al Meu. Hai, dar, să punem masă de cuvânt, că dorirea ta acum este să dai poporului Meu și la tot omul care ia de la această masă, să dai îndemnul spre umilință și spre învățatură mare pentru duh de umilință a omului înaintea Mea. Bindecuvântată să-ți fie jertfa ta de iubire învățătorească peste fiii cuvântului Meu de azi și peste cei ce primesc de la ei sau își iau din prăvălie hrană de suflet și de duh de pe masa Mea de cuvânt cu poporul Meu de azi și cu sfinții din cer, masa învățăturii, masa mângâierii. Amin.

— *O, blândule Mieluț și bunule Învățător peste fii, nu este om care să merite mângâiere, căci păcatele lui sunt multe și mari peste durerea Ta cea de la pierderea omului din rai prin neascultarea lui de Tine, dar merită durerea mângâiere, o, Doamne. Singura mângâiere nemincinoasă este cea care vine din cer, fie peste bucuria omului, fie peste durerea lui. Cea pentru bucurie este cea care împărtășește bucuria cu bucurie, iar mângâierea cea pentru durere este cea care împarte nădejde și puteri sfinte din cer peste om.*

O, mă frâng de durere în cer și pe pământ când mă uit la om cum își dorește și-și caută mângâiere, simțindu-se el nedreptățit. E căzută prea jos înțelepciunea omului, Doamne. O, cum de nu înțelege el cât de multe dureri îi trebuie lui ca să nu-și piardă înțelepciunea, ci, din contra, să și-o îmbogățească prin dureri, căci de la bucurii nu învață omul decât depărtarea de Dumnezeu și neveghea cea pentru viață, bietul de el? Aceasta voiesc să grăiesc eu poporului Tău în ziua mea de sobor între sfinți și să dea el apoi la mulți ceea ce eu cobor azi în chip de dar sfânt la cei ce iubesc cerul pe pământ.

Pe pământ sunt oameni și oameni, dar mare păcat face omul când se simte nedreptățit și nemulțumit, Doamne. O, mare este peste om acest păcat neiertător de Dumnezeu în om, căci unde bate săgeata acestui păcat dacă nu asupra lui Dumnezeu, pe Care omul Îl tot știe dator lui ca să-l ajute în toate și ca să-i dea lui prin multe cărări de la Domnul spre el?

Ai pus înțelepciune mare, mare, Doamne, mare în fiii cei din porți, iar ei nu dau să simtă și să vadă ca omul, ci numai ca Tine gândesc ei, și tot așa și dau să împlinescă față de înțelepciunea cea atât de vinovată a omului, căci omul vede și simte omenește, numai omenește, spre

pedeapsa sa și a dreptilor Tăi, Doamne. E zi de învățătură înaintemergătoare pentru înțelepciunea cea din cer, ca să lucreze ea peste fiii neascultării, o, Bunule și milosule Doamne, dar mila Ta lucrează pentru mântuirea omului, iar a lui milă lucrează rău de tot și împotriva mântuirii lui și a semenilor lui. L-aș întreba pe om, cine m-a mângâiat pe mine de la vremea prunciei și până la vremea arătării mele la Iordan, când abia trecusem de treizeci de ani ai vieții mele cea după trup? O, cine m-a alăptat pe mine, cine m-a îmbăiat, cine m-a hrănit, cine mi-a făcut hăinuțe ca să iau pe mine? L-aș întreba pe om cine mi-a dat mie mângâiere, orfan cum eram de tot ajutorul și mângâierea și paza? A fost Dumnezeu nemilos cu mine de mi-a făcut parte de așa viață pe pământ?

O, Doamne, văd la oameni milă unul pentru altul. Merită ei atât de mult ceea ce eu n-am avut parte să am pe pământ? Se vaită oamenii de lipsuri, de nefericire, de singurătate, de neajutorare, în timp ce ei au mâini și picioare și multe, multe la îndemână pe pământ. O, dacă Tu i-ai dat lui Adam pentru ajutor femeia, l-a ajutat ea la ceva bun decât la mângâierea cea plină de păcat?

Eu, botezătorul Ioan, prooroc mare ridicat pe pământ după planul Domnului, grăiesc acum, după două mii de ani de la arătarea la Iordan a Domnului și a mea, grăiesc omului nemulțumit de soarta lui și îl întreb: înaintea cui aduci tu nemulțumirea ta, omule nemulțumit? Cine-ți este dator de ești nemulțumit? O, cine ești tu, nemulțumitul om? Iată ce-ți spun: eu am fost mare înaintea Domnului și numai înaintea Lui și pentru El am fost și am lucrat, și eu n-am gustat din păcatul nemulțumirii de viață.

Am auzit în ziua ce a trecut a Bobotezei, am auzit cuvânt mare ieșit prin porți cum că omul nu ar fi să-și cârmuiască singur viața. O, e om fără Dumnezeu unul ca acela și e mai căzut decât orice om de rând care se bagă sub un stăpân ca să-i dea de lucru, ca să-l stăpânească pentru supunere și să aibă grijă de costul cel pământesc al îngrijirii vieții lui. Nici închinătorii la idoli nu pot sta fără cineva peste viața lor, și se scoală ei și-și fac un idol și îl pun peste ei stăpân. Iată, cel ce-și cârmuiește singur viața este nebun și nu are stăpân din pricina nebuleniei lui. Cine vrea fără Dumnezeu pe pământ, așa lucrează unul ca acela.

O, înțelepțește-te bine și tot mai bine, popor creștin. Ia de la fiii cuvântului ceresc înțelepciune pentru viață, căci dacă viața nu are înțelepciune în om pentru ea, își pierde omul viața. Cel ce calcă peste cuvântul lui Dumnezeu ca să nu-l împlinească pe el, își calcă omul peste viața sa și o strivește din mers pic cu pic. O, feriți-vă de cei ce-șiucid viața și pe Domnul din viața lor prin nesupunere și prin neascultare de un stăpân, ca nu cumva să vă vatăme aceștia și pe voi. Iată înțelepciune de viață de la Ioan botezătorul și proorocul Domnului, care vă trezește acum înțelepciunea ca să v-o umple pe ea cu cea de sus!

O, Doamne, Stăpânule al meu, spune-le Tu la oameni pe cele de sus pentru ei pe pământ. Spune-le de mine și de Tine, căci Tu ai spus că cine-și iubește viața, acela și-o va pierde, iar cel ce și-o disprețuiește, acela o va câștiga pe ea de la Tine, Doamne. O, spune-le Tu oamenilor că ai fost Dumnezeu pe pământ cu ei în vremea trupului Tău văzut, și n-ai avut ce au ei, și ai fost sărman și prigonit și vrăjmasit între oameni. Întreabă-i pe ei, sunt ei mai mult ca Tine, mai mari și mai meritoși ca Tine de tot doresc ei lor atâta bine pe pământ? Dar în cer ce-și strâng ei ca să aibă și ca să găsească după ce-și vor sfârși mersul pe pământ? O, cu binele pe care și-l vor ei pe pământ nu-și strâng nimic, nimic în cer, dar oamenii nu gândesc la viața lor cea din cer, la cea de după viața lor de pe pământ, și de aceea nu au ei fericirea împlinită și împăcată. O, Tu ai cuvinte mari și despre Tine și despre mine. Spune-le Tu oamenilor despre noi, Stăpâne al meu, și al celor ce-L vor pe Stăpânul Dumnezeu peste viața lor, așa cum eu am voit, și am avut! Îți dau rugămintea să grăiești oamenilor în ziua mea de serbare despre mine, despre viața mea pe pământ, o, Doamne. Amin.

— Da, Botezătorule al Meu, dar nu voiesc să fie spre judecata lor viața ta pe pământ față în față cu viața lor, ci voiesc să fie învățătură cerească pentru ei grăirea Mea despre viața Mea și a

ta, despre ascultarea și supunerea ta și a Mea, despre puterea Mea și a ta înaintea Tatălui și înaintea oamenilor. Amin.

O, poporul Meu, să nu cauți, tată, mângâiere, ci să cauți înțelepciunea vieții pentru viața ta, căci viața este lumina oamenilor când ea trăiește adevărat în om între oamenii care nu înțeleg ce au de făcut cu viața lor pe pământ. O, fiule, l-a așezat Domnul pe pământ odată cu Mine pe Ioan Botezătorul. Mai puțin de două sute de zile au fost între el și Mine pentru nașterea noastră pe pământ. Prigoana lui Irod i-a despărțit pe ei, și spun aici despre Zaharia și Elisabeta, părinții după trup ai lui Ioan, și despre el, fiul cel ieșit de la ei. Am fost din pruncie prizoniți de regele Irod, care a trimis slugi crude să ucidă pruncii, ca să ne ucidă pe noi între ei. Tatăl însă nu ne așezase pe pământ pentru Irod, ci pentru El ne adusese, și ne-a pus atunci sub pază. Eu am fost dus de părinți în Egipt, iar el a plecat în munți cu Elisabeta, mama sa, și acolo a rămas până la arătarea la Iordan. Când ucigașii trimiși de Irod fugind după ei i-au prins în munți, rugăciunea mamei lui a desfăcut în două un munte și i-a primit pe ei muntele și i-a ocrotit de moartea cea de la Irod, și apoi, după câteva zile, a fost luată între sfinți Elisabeta, iar copilul Ioan a rămas în munți prunc mic, crescând el apoi până la vârsta de bărbat desăvârșit, când a coborât și s-a arătat la Iordan. O, cine l-a îngrijit pe el? Cine l-a învățat să vorbească limba neamului său? Nimeni nu l-a mângâiat, nimeni nu l-a îmbăiat, nimeni nu i-a dat să mănânce, nimeni nu i-a făcut hăinuțe sau sândăluțe, nimeni nu l-a vindecat de răni și de sărăcie pe acest copil orfan pe pământ. După ce el s-a arătat oamenilor, nu l-a auzit nimeni plângându-și viața sau nemulțumindu-se sub sarcina vieții, dar a fost drept cu Domnul, pe Care Irod Îl necinstea prea mult din pricina mulței lui odihne pe tron de rege, de unde îndemna poporul la viață cu slăbiciuni pentru viața lui cea fără de stăpân peste ea. S-a dus Ioan în calea lui Irod și i-a spus să nu lucreze regele acesta ceea ce nu-i este îngăduit lui din partea lui Dumnezeu, dar n-a luat aminte Irod, cel amețit de păcat și de vin, și l-a băgat el atunci pe Ioan la întuneric, la temniță, luându-l dinaintea oamenilor, după ce pe mulți i-a botezat el și i-a dat lui Dumnezeu pentru botezul cel cu Duhul Sfânt apoi.

A fost Ioan om care să nu merite nimic din ceea ce au oamenii în viață și își iau de la viață pe pământ? El a fost pustnic cu viața și locuia în pustie cu îngerii lui Dumnezeu în inima muntelui care s-a desfăcut ca să-l primească și să-l ocrotească de prigoana lui Irod. N-a avut parte nici de mamă, nici de tată ca să-l îngrijească și să-l crească și să-l mângâie pe el, căci și mama, și tatăl lui au fost jertfiți atunci lui Dumnezeu, ea între munți, puține zile după ce a ajuns în pustie cu fiul său mic, iar Zaharia, tatăl lui, răpus între templu și altar de către ucigașii regelui Irod. Pustiul i-a fost lui Ioan mamă și tată și tot ce a trebuit să aibă ca să crească el pentru Dumnezeu pe pământ, până ce s-a arătat la Iordan plin de har, plin de Dumnezeu, plin de cuvânt și de duhul proorociei și al înțelepciunii cea pentru oameni și a cunoașterii oamenilor și al faptelor lor. Iată tablou de sfințenie a vieții pe pământ în om: Ioan Botezătorul.

O, uită-te la Ioan, poporul Meu cel crescut acum cu cuvântul Meu ca și Ioan în pustie, tată! Cuvântul Meu de peste el l-a crescut pe el în pustiu, în raiul lui pustiu de oameni. Cuvântul Meu de peste el l-a învățat să vorbească și să se înțeleptească. Eu l-am învățat pe el să vorbească. Cuvântul Meu a fost mereu, mereu deasupra lui și l-a ținut de mână ca un tată, așa cum ar fi fost să fac și cu Adam în rai, dar Adam nu s-a născut, iar Ioan s-a născut și a fost prunc și a ascultat și apoi a crescut cât Adam după numărul de ani, după mărimea omului de treizeci de ani împliniți, căci Adam a fost făcut de mâna Mea cât omul cel ce are vârsta de treizeci de ani, atât cât a avut Ioan anii lui pe pământ și atât am avut și Eu, Domnul, când am început să Mă vestesc Eu Însumi Mesia venit de la Tatăl, din Fecioară născut între oameni, așa cum a fost proorocia, și apoi după patruzeci și două de luni de vestire a împărăției cerurilor pe pământ M-am lăsat spre jertfă sub mâna omului vrăjmaș de Dumnezeu și plin de sine înaintea oamenilor, ca să poată el împlini Scriptura răstignirii, și a învierii Mele dintre cei morți.

Iată cum este răbdarea sfinților, dar omul nu dă să vadă și să învețe așa. Eu și cu Ioan Botezătorul am arătat înaintea Tatălui ascultare și supunere, iar oamenilor le-am arătat răbdarea sfinților. Eu și cu Ioan suntem modelul după care ar fi să-și trăiască omul viața pe pământ. Amin.

Fericiți sunt cei prigonți pentru Dumnezeu! Aceia sunt cei fericiți. Prigoana ne-a fost fericire pe pământ și ne-a învățat ea duhul răbdării, care este duhul sfinților. O, nu încapă Domnul pe pământ cu omul. E prigonit Domnul de pe pământ. El, Stăpânul cerului și al pământului este prigonit de urmașii omului cel zidit de Dumnezeu acum șapte mii de ani, nemulțumiți pe pământ ca și Adam, cel întâi zidit. Ce va fi cu oamenii care L-au prigonit și Îl prigonesc pe Domnul pe pământ? Se va lua de la ei stăpânirea furată, ba li se va cere și răspuns, și va da Domnul împărăția Sa apoi la toți cei ce au iubit-o cu ei și în ei pe pământ. Amin.

Intru pe porți în carte cuvânt când încep să cuvintez, și tot prin porți ies din carte și Îmi pun numele Meu pe tot cuvântul Meu cel rostit și așezat în cartea sa.

Sunt Domnul Iisus Hristos, născut pe pământ acum două mii de ani din mamă Fecioară, și botezat în apa Iordanului de mâna robului Meu Ioan Botezătorul, când Eu și cu el ne-am arătat oamenilor în vremea aceea, plini de har și de adevăr. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2011